
FONS MENORQUÍ DE COOPERACIÓ

La sèrie anomenada Vida

Per: El senyor Aventura

Em vaig aixecar de sobte quan vaig sentir un dolor molt fort al braç, era com si qualque cosa m'hagués tallat el braç per la meitat. Vaig respirar profundament i vaig revisar que el braç estigués bé. Com que no vaig veure res, vaig pensar que només havia estat la meva imaginació. No em sentia capaç de tornar-me'n anar a dormir i vaig decidir mirar el rellotge, i per a la meva sorpresa eren les nou del matí. Em vaig aixecar i vaig anar a la cuina a agafar un got d'aigua. Allà, estirada al sofà veient la televisió infantil, hi havia la meva germana petita. Per un segon pensava que estava somiant, però després la vaig veure allà: anava ben mudada, amb la seva camisa favorita, una de color blau marí, i els seus pantalons de xandall negres que sempre duia posats. «Bon dia», va ser l'única cosa que va sortir de la meva boca en aquell instant. Per qualque motiu el meu cap pensava que qualque cosa no era correcta, però quan la meva germana em va respondre aquest sentiment va desaparèixer.

—Bon dia, què faràs per berenar? Perquè supòs que estàs de camí a la cuina —per un instant em va estranyar la pregunta, ja que creia que els nostres pares l'haurien deixat preparat, però em vaig adonar que ja feia un parell de mesos de l'accident que va deixar-nos orfes. Un cotxe conduït per una persona que anava beguda va xocar amb el vehicle dels nostres pares i va causar un impacte mortal. Encara resultava difícil adaptar-se a aquesta nova realitat.

—No ho sé. Tal vegada puc fer un poc de pa torrat, si et fa ganes?

—Per jo perfecte.

—Vols venir i ajudar-me?

—Perdó, però fa n un dels últims capítols de la meva sèrie favorita i m'agradaria veure'l com més prest millor perquè no em xafin l'episodi.

ESFONS

FONS MENORQUÍ DE COOPERACIÓ

Amb això, vaig marxar cap a la cuina a fer el berenar. Vaig mirar per tota la cuina per cercar els ingredients, que estaven tots mal col·locats, i vaig engegar la torradora. Vaig tallar quatre llesques per a cada una. Tota l'estona que trigaven a fer-se, vaig continuar pensant que encara hi havia coses que no em quadraven, però no hi vaig donar gaire importància.

Quan les darreres torrades van estar llestes, vaig dur els plats, els ganivets, la mantega i un poc de formatge a la saleta. La meva germana m'ajudà a deixar-ho tot a la tauleta i vàrem començar a berenar mentre vèiem la nostra sèrie. A mi no m'agradava gaire, però a la meva germana la tornava boja i crec que ella era l'única raó per la qual jo era capaç de suportar-la. Em vaig disposar a agafar el ganivet per escampar un poc de mantega a la meva torrada, però quan el vaig agafar em va fer un calfred molt fort, tan fort que em va caure.

—Estàs bé? —em va preguntar la meva germana, que es va espantar un poc amb el soroll del ganivet.

—Sí, crec que sí. No sé què em passa avui —vaig tornar a agafar el ganivet, el vaig fer net amb un tros de paper i em vaig menjar la torrada.

Quan vàrem acabar de menjar, vaig endur-me els plats i la resta a la cuina, on els vaig fer net i els vaig guardar. Vaig tornar a seure per acabar de veure l'episodi. No era capaç d'interessar-me, només eren uns personatges xerrant; crec que un era un advocat i les dues protagonistes estaven xerrant de qualque cosa. Mentrestant, vaig intentar mirar el mòbil, però tenia una forma estranya. Després de totes les coses estranyes que estaven passant, ho vaig ignorar. Vaig obrir la meva aplicació de calendaris on tenia apuntades totes les meves feines i treballs pendants junt amb els horaris dels meus oficis. Vaig veure que avui havia de ser-hi a les onze, vaig mirar el rellotge i em vaig adonar que ja eren les deu i mitja. Ràpidament em vaig aixecar i em vaig anar a vestir, darrere meu em va seguir la meva germana, ja que lasèrie havia entrat en pauses publicitàries.

—On vas? Creia que avui no havies de treballar a la teva segona feina? —em va dir amb una veu que es notava que estava plena de tristot.

—Perdó, però em varen dir ahir que avui he de treballar perquè una companya havia d'anar al psicòleg.

—Però em vares dir que veuríem els darrers capítols juntes! Per què has hagut d'agafar una segona feina? Si amb una ja ens podem mantenir.

—L'he haguda d'agafar per culpa de l'increment de lloguer d'aquest pis i perquè havia de... —per molt que pensés, no podia recordar el segon motiu, però sabia que era molt important.

—D'acord, però m'has de prometre que la setmana que ve sí que la veurem.

—T'ho promet —li vaig dir.

Després d'això vaig acabar de vestir-me amb l'uniforme. Aquest constava d'uns pantalons i una camisa vermella, una jaqueta i una gorra negra. En general no m'agradava, perquè la barreja de colors era molt carregada i feia mal als ulls. Vaig agafar les claus de la bicicleta i em vaig disposar a sortir per la porta. Però, en comptes del passadís de l'edifici em vaig trobar amb un buit de color blanc. Alarmada, em vaig girar ràpidament i vaig veure com, a poc a poc, totes les habitacions s'anaven tornant blanques i varen desaparèixer. Alarmada vaig intentar alertar la meva germana, però se'm va quedar mirant i, quan tot al seu voltant es va tornar blanc, els seus ulls varen tornar-se negres i els seus iris blancs.

—D'acord, es veu que has escollit la teva opció —em va dir aquest ser que prenía la forma de la meva germana.

—Però què?! Quina opció? Què ets?! Què està passant?!

—D'acord, aniré a poc a poc. Ara mateix jo soc el teu subconscient. Crec que l'important seria aclarir si saps com has acabat aquí, dins del teu cap, em referesc.

—Supòs que em dec haver quedat adormida massa estona o m'he desmaiada per la calor a la feina o cosa pareguda.

—Lamentablement, això no és correcte. Els teus pares varen morir fa ja nou mesos, un mes després que complissis devuit anys. Quan van morir, tu i la teva germana vàreu haver d'anar a xerrar amb un advocat, on us varen donar dues opcions. Tu, com que tenies devuit anys, podies escollir quedar-te amb la teva germana i fer-li de figura paternal, assumint un treball, o anar-te'n a viure tota sola mentre la teva germana es quedava amb una família adoptiva. Tu, òbviament, vares escollir quedar-te amb la teva germana. Això et va provocar una gran quantitat d'estrès, pel fet que havies de cuidar de la teva germana, estudiar per a la carrera d'universitat i treballar per a mantenir-vos, ja que les ajudes que us donaven eren molt petites. Tot va anara pitjor quan, un mes després d'això, a la teva germana li va sortir un bony al cap. Quan vàreu anar a l'hospital, et varen apartar d'ella i et varen informar que tenia un tumor al cap. Tu et vares posar a plorar i, quan et vares calmar, et varen dir la seva esperança de vida, la qual era d'uns sis mesos, i el que costaria l'operació. Això va provocar que agafessis una altra feina per aconseguir els suficients doblers com per a tractar-la. Durant els següents sis mesos no vares poder descansar. A la meitat d'aquest període de temps vares haver de deixar els teus estudis i treure la teva germana de l'escola per culpa de la mida del tumor. Tot aquest esforç va resultar inútil quan la teva germana va morir al llit de l'hospital quan la vares haver de portar a urgències. Això va ser la cosa que més fortament et va afectar; vares deixar d'anar a la universitat, vares deixar de cuidar-te, vares deixar una de les teves feines i vares cometre el que t'ha portat fins aquí. Quan tu i la teva companya de treball estàveu tancant l'establiment, et vares quedar sola a la zona d'empleats; la teva companya havia sortit segons abans. Damunt de la petita taula hi havia un ganivet i després d'haver-ne tingut suficient amb tot el que t'havia passat, et vares tallar el braç. El tall t'arribava des del colze fins al canell. Afortunadament, la teva companya s'havia deixat les claus del cotxe i et va trobar amb els ulls tancats, però encara respirant. Ràpidament va telefonar a una ambulància i et varen transportar d'urgència amb la teva companya. Ella va explicar que t'havia trobat allà i que no sabia per què ho havies fet, ja que no xerraves amb ella gaire sovint.

ESFONS

FONS MENORQUÍ DE COOPERACIÓ

Tot i que volia fer com si totel que m'havia dit no fos cert, sí que ho era, i a la meitat de la seva explicació dels meus ulls varen sortir una quantitat excessiva de llàgrimes. Tot el meu món era la meva germana i em vaig sentir inútil per no haver-la pogut ajudar.

—Però... com que opcions? —li vaig respondre al meu subconscient.

—Doncs, tenies dues opcions, si et quedaves amb la teva germana, moriries, et rendiries completament. Però això no ha passat, has escollit intentar continuar, anar a fer feina; per tant, en uns instants, t'aixecaràs a l'hospital.

Durant uns instants, el silenci que hi havia a l'espai era completament ensordidor. Però vaig decidir xerrar una mica més.

—No m'ho meresc, no hauria de tornar. He fallat a tothom: a ma mare, a mon pare, fins i tot a la meva germana...

Tot i això, el meu subconscient es va mantenir callat. En els darrers instants vaig adonar-me de la situació on el meu mateix subconscient m'havia posat. Era el darrer moment on vaig poder compartir qualche cosa amb la meva germana, el darrer moment en què em vaig sentir persona. Just amb això, tot s'anava tornantfosc, fins que la forma de la meva germana que tenia enfront va desaparèixer. L'única cosa que quedava allà era jo, estava sola, l'única persona de la meva família que hi quedava.

Després d'uns moments, a poc a poc, tot va anar guanyant color. Asseguda a la cadira del cantó, vaig veure la meva companya, estava dormint, i el sol brillava un poc per les persianes. El meu cos no tenia forces per a moure's, però ho vaig intentar igual. En fer-ho, els petits sorolls que feia varen alertar la meva companya, que, quan va obrir els ulls i em va veure, va alertar les infermeres de venir-me a ajudar. De sobte, per la porta varen entrar dues infermeres amb un parell de màquines, no podia desxifrar el que estaven dient, però crec que era bo, perquè ambdues portaven un somriure d'alleujament, i l'hi varen contar a la meva companya. Ella va intentar mantenir-se calmada, però quan se'n varen anar les infermeres, esva posar a plorar una mica.

ESFONS

FONS MENORQUÍ DE COOPERACIÓ

L'endemà ja em trobava amb suficients forces per poder entendre i xerrar, però no per a moure'm. La meva companya no se n'havia anat en cap moment a casa seva i es va quedar amb mi en tot moment. Tot estava en silenci quan ella va decidir dir-me cosa.

—D'acord, crec que no ens coneixem gaire, però sí que sé quan una persona ha passat per moltes coses. No sé què t'ha passat, però vull que entenguis que jo estic aquí per a escoltar-te i ajudar-te amb tot el que necessitis, ja sigui una casa, doblers, companyia... No et faré dir-ho, però m'interessaria saber si estàs bé o si ha passat qualche cosa recent.

Quan vaig processar el que m'havia dit, no vaig tenir altra reacció que plorar una mica. Havia fallat a l'hora de protegir i ajudar la persona que més m'importava, però tot i això encara tenia persones a qui importava. Tal vegada jo no m'importàs a mi mateixa, però sí a una altra persona. Quan la meva companya em va ajudar a eixugar-me les llàgrimes, li vaig demanar el nom. «Paqui» va ser el que em va contestar. I amb això li vaig contar al meu ritme tot el que m'havia ocorregut per a intentar cometre tal cosa. I ella ho entenia tot. Em sentia escoltada, i em sentia estimada una altra vegada.

Al cap d'una setmana, ja em varen donar l'alta i me'n vaig anar a viure amb na Paqui un temps. Ella es temia que jo tornés a intentar de fer-ho i em va mig obligar a viure amb ella. Em va mostrar el camí de la meva nova habitació i em va ajudar a acomodar-me. Durant els pròxims mesos, vàrem anar descobrint diferents coses d'una i l'altra. Ella també era estudiant universitària i estava treballant per a poder pagar la casa en la qual ens trobem ara. També em va inscriure al psicòleg per a poder xerrar de les meves experiències. En general tot ha canviat un poc a millor. Tot i que he perdut tota la meva família, encara tinc un lloc on em puc quedar i m'estimen. L'altre dia, estàvem totes dues al sofà mirant la tele, quan va sortir un programa. Quan vaig escoltar la música de la introducció, el vaig reconèixer com la sèrie que volia veure la meva germana.

Ho vaig dir a na Paqui i em va preguntar si ho volia veure o si canviava de canal. En adonar-me que era el darrer capítol de tots, li vaig dir que ho deixés, i així ho podria veure per honorar el que més volia la meva germana. En acabar l'episodi, em vaig sentir alleujada. Tot i que una etapa de la meva vida no tornaria mai, sabia que una de nova acabava de començar i era intrigant. Mai oblidaré la meva germana i els meus pares, però crec que, si ells fossin aquí, voldrien que continués amb la meva vida i no quedar-me aturada al passat. I per ells ho faré.